

То бѣше пѣсень на поета, пѣсень въ която Богъ чу и тихий ромолъ на потока, птичи, хоръ и вѣтрень вой, — бурень ревъ и листний шепотъ.

И трогна се великия създателъ, като видѣ какъ цѣлата вселена намира отежъ тамъ, — въ едни гърди — въ гърдитѣ на поета! . . И рече му творецъ: „О бездна на безднитѣ, о виѣ на висинитѣ, на радоститѣ радость! Какво би искалъ още за тебъ да сътворя, — за тебе само, та и ти да съ-тишъ ламтежъ къмъ нѣщо, тъй както всички около тебе ?

— „О творче всемогъщи, едва ли бихъ се свикналъ богатство да събирамъ, та ако ще би да сж невидени тѣни горе на небето; но ако щешъ — то вижъ въ ладията долу — и той посочи съ прѣстъ край морето, где бѣ разлѣла чудни златоруси кждри по мили раменца, потопила краченца въ кристалната вода, и вгледала се нейде съ синитѣ като небето очи, рибаревата рожба — създай ми единъ цвѣтъ, какъвто още нѣма, чистъ като тая невинна детска душа, хубавъ като пурпурнитѣ ѣ устни и съ дивень дѣхъ, като дѣхътъ на тази дѣвица чиста!

И трогнатия Богъ създаде розата за поета, и му каза: „Пази туй цвѣте, защото е цвѣте надъ цвѣтата и се казва любовь“.

И цѣлия животъ на поета бѣ въ туй цвѣте; трептя той надъ него, както трепти слънцето надъ своитѣ цвѣта — ала порастна рибаревото чедо, стана живо и дяволито, и единъ день немллостиво открадна розата на поета, избѣга съ нея — и по-вече се не върна. . .

Отъ тоя день залинѣ, зачезна поета. Всичко въ живота си течеше съ радость, — само той единъ остана тжженъ всрѣдъ всички весели. . . Млъкна най-сладкия гласъ, и една тиха пролѣтна утринна, той напустна земята; — умрѣ поета, умрѣ въ най-ранни дни, и най-хубавитѣ си пѣсни отнесе той съ себе си!

И когато застана предъ великия творецъ, тамъ горѣ, — той падна на колѣни и завопи съ плачъ: